

med Prisen paa Smør, som man skulde, hvis alle skulde kunne betale den. Men den Forskel, der er paa det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Verninge forfægtet, og det Standpunkt, vi har gjort os til Talsmænd for, er, at vi tilstræber, at Tallet paa dem, der skal have Hjælp af det offentlige, ikke bliver større nu under Krigen, end det har været under normale Forhold. Det var ogsaa under normale Forhold saaledes, desværre, at der var en hel Del Personer her i Landet, der nødvendigvis maatte have Hjælp af det offentlige. Men vi har ved alle de Foranstaltninger, der er blevet truffet, og som vi har givet vor Tilslutning, tilstræbt, at Tallet paa dem, der skulde hjælpes, ikke voksede nu under Krigen. Vi finder det urimeligt, at netop den Omstændighed, at der er Dyrtid her i Landet, at der er Krigsforhold i Europa, at de rige har været i Stand til i udstrakt Grad at tjene, ofte paa de fattiges Bekostning, skulde være medvirkende til, at Tallet paa dem, der skal have Hjælp af det offentlige, skulde stige. Det er Forskellen paa det Standpunkt, vi har forfægtet, og det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Verninge og hans Parti Gang paa Gang har gjort sig til Talsmænd for. I det Øjeblik det ærede Medlem vilde stille sig paa det samme Standpunkt som Socialdemokratiet, vilde vi meget hurtigt naa ned til, at der ikke var flere, der skulde have Hjælp af det offentlige, end netop det Antal, der ogsaa før de nuværende overordentlige Forhold paa Grund af Omstændighederne skulde have Hjælp.

Jeg har forstaaet det ærede Medlem fra Verninge saaledes, at han modsætter sig en Udvidelse af Bestemmelsen i Dyrtidslovens § 2 netop paa den Maade, at Staten i Stedet for $\frac{1}{3}$ skal yde $\frac{2}{3}$ af de Beløb, der skal anvendes efter Dyrtidslovens § 2. Jeg beklager dette i meget høj Grad. Adskillige Kommuner har allerede brugt saa stor en Del af de 15 Kr., som ifølge Dyrtidslovens § 5 stilles til Raadighed til Anvendelse efter Lovens § 1, at de ikke vil kunne komme Vinteren igennem uden at lide Mangel paa Penge. Men endelig viser det sig Gang paa Gang, hvor man skal træffe kommunale Dyrtidsforanstaltninger, at det er overordentlig vanskeligt at trække en retfærdig Grænse mellem de bemidlede og de ubemidlede. Kommunerne staar her overfor den største Vanskelighed, og selv om man gør sig store Anstrengelser for at være retfærdig, bliver der dog nogle, der kommer paa den forkerte Side. Der er altid, naar man har trukket en saadan Grænse mellem de bemidlede og de ubemidlede, en Del, som faar

Dyrtidshjælp, som egentlig ikke skulde have haft det, medens der er dem, som ikke faar det, som egentlig skulde have haft det. Denne Erfaring har Kommunalraadsmedlemmer gjort Gang paa Gang. Derfor bliver Foranstaltningerne efter § 1 i næsten alle Tilfælde mangelfulde og virker uretfærdigt. Den Erfaring har Kommunalbestyrelser, som har beskæftiget sig baade indgaaende og alvorligt med Dyrtidsforanstaltninger, overalt gjort, at det er bedst at træffe almindelige Foranstaltninger. Det er det, Socialdemokratiet har tilstræbt i videst muligt Omfang, og det er det, vi stadig ikke har kunnet faa Venstre til at gaa med til.

Mest udpræget er denne Venstres Modstand mod almindelige Dyrtidsforanstaltninger kommet til Orde i de Bemærkninger, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) i Gaar fremsatte. Saaledes som Fortrykket af Rigsdagstidende foreligger for mig, har det ærede Medlem fra Assens udtalt: „Det forekommer mig, at det mest opdragende Princip er det, at man fastholder, at det er enhver Mands og Kvindes Pligt, saa vidt det er gørligt, selv at klare sig, og naar man ikke kan det, saa tyr man til det offentlige, hvad enten det er Kommunen eller Staten“. Det er en Udtalelse, som i meget høj Grad minder mig om de Udtalelser, som fremkom fra ultrakonservativ Side for 30—40 Aar tilbage. Jeg havde ikke ventet, at det ærede Medlem, som er Formand for de danske Sogneraadsforeninger, vilde have fremsat en saadan Udtalelse her i Tinget. Den er meget beklagelig, fordi den er en direkte Opfordring til Sognekommunerne, der sandelig hidtil i mange Tilfælde har gjort saa lidt som muligt, til fremdeles i videst mulige Omfang at lade Dyrtidsloven uanset. Jeg har Snese af Gange staaet overfor det Tilfælde, at fattige Folk paa Landet har sagt: Hvad skal vi dog gøre for at faa vort Sogneraad til at træffe Dyrtidsforanstaltninger, vi er selv ude af Stand til at skaffe os det nødvendige, og Sogneraadet vil intet foretage sig? Den Udtalelse, som her er fremsat af det ærede Medlem fra Assens, er en Godkendelse af dette Sogneraadsprincip. Det er meget beklageligt, at Sogneraadsforeningernes Formand i en Tid som denne fremsætter en Udtalelse som denne: Kan fattige Folk ikke klare sig, maa de ty til det offentlige, til Stat eller Kommune. Det er deres Pligt at klare sig, siger det ærede Medlem fra Assens. Ja, det er det, hvis Forholdene i Samfundet er saadanne, at de er i Stand til at klare sig, men naar Forholdene, uden at man har kunnet af-